

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΒ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1884	Τῆς ἁγίας μεγαλομάρτυρος Εἰρήνης Τρίτη 5 Μαΐου 2015	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Ἄριστοῦχος μαθήτρια

Σήμερα, ἀγαπητοί μου, 5 Μαΐου, ἡ ἁγία μας Ἐκκλησία ἐορτάζει τὴ μνήμη μιᾶς ἐνδόξου καὶ λαοφιλοῦς παρθενομάρτυρος, τῆς **ἁγίας Εἰρήνης**. Πολλοὶ ναοὶ τιμῶνται ἐπ' ὄνοματί της καὶ πανηγυρίζουν σήμερα.

Δὲν θὰ διηγηθῶ λεπτομερῶς τὸν βίον της. Θὰ προσπαθῶ περισσότερο ν' ἀντλήσουμε κάποιον δίδαγμα ἀπὸ τὴν ἱστορία της.

***

Ἡ ἁγία Εἰρήνη ἦταν μοναχοκόρη μὲ εὐγενῆ **καταγωγή**. Γεννήθηκε στὴν περσικὴ πόλι Μαγεδῶν μέσα σὲ ἀρχοντικὸ σπίτι κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου. Πατέρας της ἦταν ὁ βασιλίσκος Λικίνιος καὶ μητέρα της ἡ Λικινία. Τὸ ἀρχικὸ ὄνομα τῆς κόρης ἦταν **Πηνελόπη**. Ὅπως ἔδειξε μὲ τὴ ζωὴ της, δὲν τὴν θάμπωσαν οὔτε τὰ πλοῦτη τοῦ πατέρα της οὔτε τὰ μεγαλεῖα τοῦ νῦν αἰῶνος καὶ ἡ δόξα τοῦ κόσμου τούτου.

Ὁ ἄπιστος πατέρας, φροντίζοντας γιὰ τὴν ἀνατροφή της ἀλλὰ καὶ φοβούμενος μήπως ἡ πίστι τῶν Χριστιανῶν ποὺ τότε διαδιδόταν τὴν ἐπηρεάσει, δαπάνησε πολλὰ χρήματα καὶ ἔχτισε γιὰ τὴ μοναχοκόρη του ἓνα πύργο, ὅπου τὴν ἔκλεισε ἀπὸ πολὺ μικρῆ, ὅταν ἦταν μόλις ἕξι χρονῶν, γιὰ νὰ μὴ μπορῆ νὰ ἔχη **καμμία ἐπικοινωνία μὲ τοὺς Χριστιανούς**. Τὴν παρέδωσε σὲ ἓνα σοφὸ γέροντα διδάσκαλο, τὸν Ἀπελλιανό, καὶ τοῦ ἀνέθεσε τὴν διαπαιδαγώγησί της. (Ὁ Ἀπελλιανὸς εἶνε αὐτὸς ποὺ στὸ τέλος ἔγραψε καὶ διέσωσε τὶς πληροφορίες γιὰ τὴν ἡρωικὴ ἀθλησί της).

Παρ' ὅλα ὁμως τὰ μέτρα τοῦ πατέρα ἡ κόρη ἄκουσε γιὰ τὴ χριστιανικὴ πίστι, ἐλκυσθηκε καὶ **ἄρχισε νὰ μαθητεύη** σ' αὐτὴν μὲ ἐνδιαφέρον. Ὅλα τὰ κατηύθυνε ἡ πρόνοια τοῦ Θεοῦ κατὰ θαυμαστὸ τρόπο· δημιουργήθηκαν διῆφορες κατάλληλες συνθήκες, ποὺ ὁ πατέρας δὲν μποροῦσε νὰ ἐλέγξει, καὶ τὸ φῶς τοῦ Εὐαγγελίου ἄρχισε νὰ φωτίζει τὴν ψυχὴ της.

Μαθήτευσε στὸ σχολεῖο τοῦ Χριστοῦ, ἔγι-

νε πιστὴ μαθήτριά του καὶ ἔμαθε καλὰ τὰ πρῶτα γράμματα, **τὸ ἀλφαβητᾶριο τῆς πίστεώς μας**. Γιατὶ ὅπως ὑπάρχει ἀλφαβητᾶριο στὸ σχολεῖο, ἔτσι ἔχει ἀλφαβητᾶριο καὶ ἡ Ἐκκλησία· τὸ ἀλφαβητᾶριο τῆς πίστεώς μας εἶνε τὸ «**Πάτερ ἡμῶν**» καὶ τὸ «**Πιστεύω**». Ἔμαθε λοιπὸν τὶς θεμελιώδεις ἀλήθειες, τὰ δόγματα τῆς πίστεώς μας, ἀπὸ πιστοὺς ἀνθρώπους. Ὁ δάσκαλός της, ὁ Ἀπελλιανός, τὴν προετοίμασε γιὰ τὴ μεγάλη ἀπόφασιν ποὺ θὰ ἔπαιρνε. Μεταξὺ ἄλλων στὴν προετοιμασίᾳ της συνέβαλε καὶ ἓνα ὄνειρο ποὺ εἶδε. Ὅπως ἡ γυναίκα τοῦ Πιλάτου, ἡ Κλαυδία Πρόκλα, εἶδε τὴ Μεγάλην Παρασκευὴ ὄνειρο, ἔτσι καὶ ἡ νεαρὴ Πηνελόπη.

Τὰ **ὄνειρα** εἶνε ἀπόδειξις ὅτι ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶνε μόνο σῶμα καὶ ὕλη· εἶνε καὶ πνεῦμα καὶ ψυχὴ ἀθάνατη. Τὰ ὄνειρα εἶνε ἓνα ἀπὸ τὰ τεκμήρια ὅτι ὁ ἄνθρωπος δὲν ἔχει μόνο σάρκες - κρέατα καὶ κόκκαλα, ἀλλ' ὅτι μέσα του ὑπάρχει κάποιος μυστικὸς ἀσύρματος, ἡ ψυχὴ, ποὺ τὸν ἐνώνει μὲ τὸν ἀόρατο κόσμον. Ἡ ψυχὴ εἶνε αὐτὴ ποὺ κατὰ τὴ διάρκειαν τοῦ ὕπνου βλέπει τὰ ὄνειρα. Ἐδῶ ὁμως πρέπει νὰ κάνουμε διάκρισιν· ὑπάρχουν –δὲν μποροῦμε νὰ τὸ ἀρνηθῶμε– ὄνειρα θεϊκά, καὶ τέτοια βρίσκουμε πολλὰ μέσα στὴν ἁγία Γραφή, Παλαιὰ καὶ Καινὴ Διαθήκη, καθὼς καὶ στοὺς βίους τῶν ἁγίων· ὑπάρχουν ἀκόμη ὄνειρα ἀνθρώπινα, ἀναμνήσεις, παραστάσεις καὶ ἐπιθυμίαι τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὴν καθημερινὴν τοῦ ζωῆ· ὑπάρχουν τέλος καὶ ὄνειρα δαιμονικά, σκοτεινὲς παρεμβολὲς τοῦ διαβόλου, ποὺ ἢ πλανοῦν κ' ἐξαπατοῦν ἢ φοβίζουν καὶ ταραζοῦν τὸν ὕπνον του.

Ἐνα θεϊκὸ ὄνειρο, ἀποκαλυπτικὸ ὄνειρο, εἶδε ἡ ἁγία Εἰρήνη, καὶ αὐτὸ συνέβαλε στὸ νὰ πιστέψῃ καὶ νὰ βαπτισθῆ. Ποιὸ ἦταν **τὸ ὄνειρό της**; Καθὼς κοιμόταν στὸν πύργον, εἶδε νὰ μπαίνει ἀπ' τὸ ἀνοικτὸ παράθυρον τοῦ δωματίου της ἓνα περιστέρι κρατώντας στὸ ἄκρον τοῦ ράμφους του ἓνα κλαδί ἐλιᾶς καὶ νὰ τὸ ἀφήνῃ πάνω στὸ τραπέζιν. Σὲ λίγο ἀκούει νὰ φτε-

ρουγίζη ένα άλλο πουλί και βλέπει να μπαίνει από το ίδιο παράθυρο ένας χρυσάετος, που κρατούσε στο ράμφος του ένα στεφάνι πλεγμένο από τα ωραιότερα άνθη της γης και να το αφήνει πάνω στο τραπέζι. Τέλος νά και έρχεται ένα μαύρο πουλί, ένας κόρακας, κι αφήνει πάνω στο τραπέζι ένα φίδι σκοτωμένο. Τρόμαξε και ξύπνησε. Τί να σημαίνουν αυτά; αναρωτήθηκε και παρακαλούσε το Θεό να βρῆ τὴν ἔρμηνεία τους.

Σὰν πιστὴ μαθήτρια κατέφυγε στὸ δάσκαλό της καὶ ζήτησε νὰ τῆς δώσῃ **ἐξήγησι**. Καὶ ὁ Ἀπελλιανὸς τῆς εἶπε· Τὸ ὄνειρο αὐτό, παιδί μου, εἶνε ἀπὸ τὸ Θεό. Μὴν τρομάζεις. Τὸ περιστέρι σημαίνει ὅτι πρέπει νὰ βαπτισθῆς, νὰ μπῆς στὴν Ἐκκλησία καὶ νὰ λάβῃς τὴ χάρι τοῦ ἁγίου Πνεύματος, ποὺ θὰ φέρῃ στὴν καρδιά σου τὴν εἰρήνη τοῦ Χριστοῦ. Τὸ κλαδί τῆς ἐλιάς συμβολίζει τὴν εἰρήνη, ποὺ ἔρχεται στὶς καρδιὰς ἐκείνων ποὺ γίνονται μέλη τῆς Ἐκκλησίας. Στὸν κόσμον τῆς ἁμαρτίας ἐπικρατεῖ ταραχὴ καὶ θόρυβος, σάλος καὶ τρικυμία, λαίλαπα καὶ τυφώνας – ὅποια τέτοια λέξι νὰ πῆς, δὲν μπορεῖ νὰ περιγράψῃ τὴν ἐσωτερικὴ κατάστασι τοῦ ἀνθρώπου ποὺ μένει στὴν ἀπιστία. Κατὰ βάθος ὁ κόσμος δὲν περιμένει τίποτε ἄλλο παρὰ τὴν εἰρήνη ποὺ χαρίζει ὁ Χριστὸς στὸν Ἰορδάνη τοῦ ἁγίου βαπτίσματος. Αὐτὸ σημαίνει τὸ περιστέρι μὲ τὸ κλαδί τῆς ἐλιάς. Καὶ ὁ ἀετὸς ὁ χρυσόπτερος, ποὺ ἄφησε πάνω στὸ τραπέζι τὸ στεφάνι ἀπὸ λουλούδια, σημαίνει ὅτι, ἀφοῦ ἀγωνισθῆς γενναῖα γιὰ ὅ,τι ὠραῖο καὶ ἀγαθὸ καὶ ἀληθινὸ στὸν κόσμον αὐτόν, κι ἀφοῦ πολεμήσῃς κατὰ τῆς πλάνης καὶ τῆς ἁμαρτίας, στὸ τέλος θὰ στεφανωθῆς· τὸ στεφάνι σημαίνει νίκη μετὰ ἀπὸ ἀγῶνα. Τέλος ὁ μαῦρος κόρακας καὶ τὸ φίδι σημαίνουν τὸν κατηραμένο ὄφι, τὸν σατανᾶ, ποὺ θὰ σοῦ ἐπιτεθῆ μὲ διωγμὸ καὶ μαρτύριο· σὲ περιμένουν πόνοι, δάκρυα, θλίψεις, βάσανα σὲ τούτη τὴ γῆ. «*Ἐν τῷ κόσμῳ θλίψιν ἔξετε*», εἶπε ὁ Χριστὸς, «*ἀλλὰ θαρσεῖτε, ἐγὼ νενίκηκα τὸν κόσμον*» (Ἰω. 16,33).

Αὐτὰ εἶπε ὁ γέροντας Ἀπελλιανός. Καὶ ἡ Πηνελόπη πῆρε τὴν τελικὴ ἀπόφασιν. Τὸ ὄνειρο ἦταν προφητεία, ἡ ὁποία σήμαινε τὸ μέλλον της. Καὶ ἐπαλήθευσε ἐξ ὀλοκλήρου. Μετὰ ἀπὸ λίγες μέρες **βαπτίσθηκε**, ἔγινε Χριστιανὴ καὶ ἔλαβε τὸ ὄνομα *Εἰρήνη*. Καὶ στὸ τέλος τῆς περιπετειώδους ζωῆς της πράγματι **μαρτύρησε**· τὰ μαρτύριά της φέρνουν δάκρυα στὰ μάτια κάθε ἀνθρώπου. Γι' αὐτὸ σήμερον ἡ ἁγία Εἰρήνη εἶνε μία ἀπὸ τὶς προσφιλέστερες μορφές μέσα στὸ ἀγιολόγιό μας.

Ἀποδείχθηκε **πιστὴ μαθήτρια**, ἀριστοῦχος σὲ ὅλα τὰ μαθήματα, καὶ ἔλαβε τὰ βραβεῖα τῆς νίκης.

* * *

Τρία πράγματα λοιπόν. Τὸ μὲν περιστέρι μὲ τὸ κλαδί τῆς ἐλιάς εἶνε **ἡ εἰρήνη**, τὸ γλυκὺ ὄνομα καὶ γλυκύτερο πρᾶγμα, ἡ εἰρήνη τοῦ Χριστοῦ «*ἡ ὑπερέχουσα πάντα νοῦν*» (Φιλ. 4,7), ποὺ εἶνε πανανθρώπινος πόθος καὶ κάνει ὅλους (λευκοὺς, μαύρους, ἐρυθρόδερμους, κίτρινους) νὰ παρακαλοῦν· Ποῦ εἶσαι, εἰρήνη; πότε θὰ ἔρθῃς στὶς κοινωνίες καὶ στὸν κόσμον, στὴν Ἑλλάδα μας καὶ στὴν Εὐρώπη, στὰ σπίτια καὶ τὰ ἀντρόγυνα, στὴν καρδιά τοῦ καθενός μας, καὶ νὰ κἀνης νὰ σιγήσουν τὰ ἄγρια θηρία τῶν παθῶν;

Ὁ δὲ ἀετὸς μὲ τὸ στεφάνι ἀπὸ λουλούδια εἶνε **ἡ νίκη** στὸν ἀγῶνα, ἡ ἐπιβράβευσις κάθε τιμίου ἀγωνιστοῦ γιὰ τὴν ἀντίστασι στὸ κακὸ μέχρι τέλους. Ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου βρίσκει τὸ ἀληθινὸ της νόημα καὶ ἀποκτᾷ τὴν μοναδικὴ της ἀξία – πότε; ὅταν ἔχη σκοπὸ τὴν ἐν Χριστῷ σωτηρία καὶ γι' αὐτὴν θυσιάσῃ τὰ πάντα.

Καὶ τέλος τὸ κοράκι μὲ τὸ ἀπαίσιον φίδι εἶνε **ἡ κακία** τοῦ σατανᾶ καὶ τῶν σατανικῶν ἀνθρώπων. Ἐνῶ ὁ Χριστὸς εὐεργετεῖ, ὁ διάβολος βλάπτει· ἐνῶ ὁ Χριστὸς θεραπεύει, ὁ διάβολος πληγώνει· καὶ ἐνῶ ὁ Χριστὸς χαρίζει ζωὴν, ὁ διάβολος σκορπίζει θάνατον· γιὰ τὸν Χριστὸς ἀγαπᾷ τὸ πλάσμα του, ἐνῶ ὁ διάβολος μισεῖ τὸν ἄνθρωπον.

Εἶπαμε ὅτι ἡ ἁγία Εἰρήνη ἔμαθε καλὰ τὰ πρῶτα γράμματα, τὸ ἀλφαβητάριον τῆς πίστεώς μας. Καὶ τὸ ἄλφα τῆς πίστεώς μας ποιὸ εἶνε; Εἶνε **ἡ ἐντολὴ τῆς ἀγάπης**, τὸ «*Ἀγαπήσεις Κύριον τὸν Θεόν σου ἐξ ὅλης τῆς καρδίας σου...*» καὶ «*τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτόν*» (Μάρκ. 12,30-31). Αὐτὸ τὸ ἔμαθε καλὰ. Γι' αὐτὸ διέθεσε ὅλες τὶς δυνάμεις της στὴν προσπάθεια νὰ φωτίσῃ ἀνθρώπους ποὺ ζοῦσαν στὸ σκοτάδι τῆς πλάνης καὶ τῆς εἰδωλολατρίας καὶ νὰ τοὺς ὀδηγήσῃ στὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ· καὶ γι' αὐτὸ ἐν τέλει ἔδωσε καὶ τὴ ζωὴ της μέσα σὲ φρικτὰ βασανιστήρια, γιὰ μὴν ἀρνηθῆ τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ.

Ἡ ἁγία Εἰρήνη ἀνεδείχθη ἀριστοῦχος μαθήτρια. Μακάρι κ' ἐμεῖς, μιμούμενοι τὸ παράδειγμα της, νὰ μάθουμε τὸ μάθημα αὐτό, **τὸ ἄλφα καὶ τὸ ὠμέγα τοῦ Εὐαγγελίου**, καὶ νὰ τὸ ἐφαρμόσομε στὴν πρᾶξι ὅπως τὸ ἐφήρμοσε ἡ ἁγία Εἰρήνη· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**